

Sáfrány Imre illusztrációja

L e á n y

Csak most érzem, hogy létezel és bolyongsz és keresel
valakit, hogy rátekints és addig nézd,
míg megpillantod benne önmagad, mint víz tükrében,
s lépkedj tova e fényjátékban a hegyekig, halálhoz.

Raicskovics

Fordította: Pap József

Ráeszmélés

Láttunk már sokszor felhőket
és esőt
és mezőt
és mindezt fejből tudjuk már.
Nem nézünk cikázó fecskét,
ha víz fölött száll
s napraforgót senki, senki
nem csodál.
Azt is tudjuk, ha levél sárgul,
s valamiért csendben leperreg.
Hivatlan vendégként, váratlanul,
csak a szerelem jöhet meg.
És mennyire, de mennyire
lemérik
alacsony életünket
gyökérig.
Hát miért nem hívjuk a füveket,
hogy pihentessék fáradt fejünket!
Hisz én is
és te is
mennyire tudnánk
örülni: még egy
levélnek is.

Fordította: Sáfrány Imre

Ralcskovics Szt.: Ráeszmélés

Sáfrány Imre illusztrációja

Füvek éneke

Súlyos gondolat él a füvekben.

Így szólnak hozzám: „Ne énekelj! Éneked
bennünk lakozik. Párnának font ujjaidon nyugtasd fejed
és hallgass, hosszan hallgass, míg el nem felede a szót is
és némán szemléled a távoli kék hegygerincet,
mely mélyen hallgat. Emeld fel lassan szemed a hegyről
az égbetörő, nyugtalan, fehér fellegre.

Aztán tekints a fellegről önmagadba. Önnönmagadba merülve
feküdj. És hallgass magadbamélyedő szemmel a hegy alján a felhő alatt.
Bensőd setétjétől riadtan tekints körül és érezd meg
(egyszerűen, mint a széllengést):

a hegy fölött nincsenek felhők. A szürkületben némán sötétlik a hegy-
[gerinc.“

Fűszálak között nyújtózom. Gondolataim határozatlanok...

Mint ember a hegyen: térdemen
nyugtalan hangya áll. Hallgatok és ez az énekem.

Gondolataimba merülve fekszem a fűben. Fűszálak suhogása: kódübörgés.

Raicskovics

Fordította: Sáfrány Imre